

ninger, han hidtil har haft derfor. Dette vil efter min Mening blive én af de Konsekvenser, dette Lovforslag medfører.

For øvrigt vilde jeg gerne ved denne Lejlighed minde om, at den højtærede Minister, som er til Stede her i Dag, tidligere har haft de samme Anskuelser og forfægtet de samme Synspunkter, som jeg her gør gældende. Jeg skal saaledes anføre, hvad den højtærede Minister udtalte i 1891, da et lignende Forslag var til Behandling i Folketinget; jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere en kort Udtalelse: „Jeg finder saaledes ingen Anledning til, at der skal fastsættes en bestemt Sum som Grænse for, hvad der maa tilstaaes. Jeg tror ikke, man behøver at være bange for, at der skal tilstaaes mere end nødvendigt, og dernæst finder jeg heller ikke, der er Anledning til, at man skal holde 2 Møder for at afgøre et saa simpelt Spørgsmaal. Det forekommer mig, at man godt kan overlade til Sogneraadet at vedtage det i et enkelt Møde“. Det var altsaa den højtærede Ministers Synspunkt i Folketinget i 1891; at Forholdene nu har forandret sig i politisk Henseende, vil jeg ikke udlægge derhen, at det skulde have medvirket til, at den højtærede Minister har forandret Synspunkt. Den højtærede Minister udtalte endvidere i 1904, da det samme Forslag var til Behandling, at det var ikke i Sogneraadene eller Kommunernes velforstaede Interesse ret hyppigt at skifte Formand, og hvis en Kommune havde en dygtig Formand, der ikke var velhavende, der var ubemidlet, f. Eks. en Husmand, vilde det være umuligt for ham at varetage sin Stilling som Sogneraadetsformand og udføre det store Arbejde, naar der ikke stillede et Beløb til Raadighed for ham, som i nogen Maade var Erstatning for det store Arbejde, han udførte. Jeg har ikke kunnet undlade at fremdrage dette, idet det jo er Venstres tidligere Synspunkt overfor dette Spørgsmaal, hvorimod man nu gaar stik imod sine egne Udtalelser og stik imod sit eget Princip, idet man vil fastsætte en Sum og vil umyndiggøre Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne. Naar man nu ligger umiddelbart op til en Købstad, kan man ikke undlade at drage nogle Sammenligninger vedrørende det Arbejde, som en Borgmester udfører, og det Arbejde, en Sogneraadetsformand udfører, set i Forbindelse med det Vederlag, der bliver ydet, og Forskellen derimellem. Jeg vil minde om, at da vi fik Loven om folkevalgte Borgmestre

i 1919, blev der af Købstadforeningens Bestyrelse fremsat en Vejledning, hvorefter Borgmestrene kunde lønnes, og deri blev den mindste Løn i Byer med indtil 3 000 Indbyggere foreslaaet til 3 000 Kr., uden at der var Appel til nogen højere Myndighed. Ved en kommunal Vedtægt tillægges der altsaa Borgmesteren et saadant aarligt Vederlag. Jeg har altid haft ondt ved at forstaa, hvorfor Landkommuner skal staa under mere Administration end Bykommunerne. Det kan da ikke være, fordi de er mindre oplyste; jeg har i hvert Fald svært ved at tro det. I alt Fald ved jeg fra forskellige Møder, ikke mindst fra de samvirkende Sogneraadforeningers Møder, hvor den højtærede tilstedeværende Minister har talt Landkommunernes Sag, at det er hævdet, at Landkommunalbestyrelserne nu er saa oplyste, at de er fuldt modne til at regere og styre sig selv. Jeg mener, at Kommunalbestyrelserne ogsaa i dette Tilfælde maa have Lov til at bestemme, hvilket Vederlag de vil yde deres Formænd.

Som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (I. A. Hansen) antog, agter vi ogsaa her i Landstinget at stemme for dette Forslag, idet vi forventer, at naar Landkommunalloven endelig kommer til Revision — og vi haaber og venter, at det maa ske indenfor en rimelig Frist —, vil dette Spørgsmaal kunne blive taget op til en mere indgaaende Drøftelse. Jeg vilde dog sætte Pris paa, om Indenrigsministeriet vilde henstille til Amterne at se med en vis Velvillie paa de Andragender, som eventuelt maatte fremkomme fra Kommunalbestyrelserne med Hensyn til det Vederlag, de ønsker at yde deres Formænd, selv om det gaar ret betydeligt op over det her fastsatte. Jeg tror, som jeg nævnte før, at finansielt set vil det være en Vinding for Kommunerne, og ydermere vil det i rent administrativ Henseende være en mere betryggende Ordning.

Jeg kunde i denne Forbindelse, uden at det i øvrigt vedrører det omtalte Spørgsmaal, have Lyst til at rette en Forespørgsel til den højtærede Minister med Hensyn til § 26 i Landkommunalloven af 1867. Det hedder der, at uden Amtsraadets Samtykke maa der ikke ydes Bidrag til private Sygekasser, Alderdomskasser og deslige. Nu er Forholdet det, at der er en Mængde Institutioner af vidt forskellig Art, som Aar efter Aar ansøger om Tilskud; der er Sygeplejeforeninger, Husflidsforeninger, Gymnastikforeninger o. s. v. Jeg mener nu, at den almindelige Fremgangsmaade